

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 11.488 van 26 augustus 2015
in de zaak A. 216.381/XIV-36.548**

In zake : 1. XXXXX
 2. XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Suzanne Van Rossem
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Boomgaardstraat 93
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

Het cassatieberoep, ingesteld op 7 juli 2015, strekt tot de cassatie
van het arrest nr. 147.368 van 8 juni 2015 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 13 juli 2015aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde
wetten op de Raad van Stateen van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

1. In de mate dat de verzoekers het middel herhalen dat zij reeds
hebben aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder hun kritiek op
enige wijze te betrekken op de concrete vaststellingen in het bestreden arrest, is het eerste
middel gericht tegen de aanvankelijk bestreden beslissing. De toevoegingen dat de

motivering van het bestreden arrest “flagrant onredelijk” is omdat de levensnoodzakelijke nierfunctievervangende behandeling slechts tijdelijk is en dat de ambtenaar-geneesheer weliswaar is opgeleid om te bepalen of een medicijn eventueel kan worden vervangen door een ander medicijn doch dat men er mag “van uitgaan dat dit gebeurt na een zorgvuldig onderzoek”, raken de grond van de zaak. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd om in de beoordeling van de feiten te treden noch om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen. Bovendien zijn het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Wat betreft de stukken in het Engels die betrekking hebben op de mogelijkheid om niertransplantaties uit te voeren, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op wettige wijze vast dat deze stukken zich in het administratief dossier bevinden. De verzoekers hebben voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet aangevoerd dat zij geen toegang hadden “tot alle informatie waarop DVZ zich baseert” zodat het enige middel in die zin een nieuw middel betreft dat niet voor het eerst kan worden aangevoerd in de graad van administratieve cassatie. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt dat de verzoekers op pagina 7 van hun verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wel degelijk hebben verwezen naar “de toegankelijkheid van de zorgen en van de opvolging in Egypte” zodat hun kritiek dat “deze informatie niet afkomstig is uit het administratief dossier” feitelijke grondslag mist. Het eerste middel is in die mate, en voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

2. De verzoekers hebben de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, niet aangevoerd voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en vermogen dit niet voor het eerst te doen in de graad van administratieve cassatie. Bovendien raakt hun uiteenzetting, waaruit moet blijken dat eerste verzoeksters fysieke integriteit in gevaar is, de grond van de zaak en is de kritiek dat “DVZ het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt” niet gericht tegen het bestreden arrest. De Raad van State is als administratieve cassatierechter niet bevoegd is om in de beoordeling van de feiten te treden, noch om de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing te beoordelen. Het tweede middel is kennelijk niet-ontvankelijk.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 400 euro, elk voor de helft.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zesentwintig augustus tweeduizend vijftien, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Nick Hollevoet,

toegevoegd griffier.

De griffier

De voorzitter

Nick Hollevoet

Carlo Adams